

men udført paa en anden Maade; men jeg troer, at disse to Arter af Straf, disse to Straffemaader ikke have synderlig Andet tilfælles end Bencævnelsen. Den høitærede Justitsminister yttrede endvidere, at Forbryderen havde en sund Sands, saa han meget godt kunde indsee, at naar han var idømt en Straf, skulde han finde sig i de Forandringer, som kunne indtræde i Straffen, idet han sagde, at Forbryderne i Almindelighed ikke vare theoretiserende, men praktiske Folk; at de ere praktiske Folk, have de viist i Forveien, førend de kom ind i Straffeanstalten. Det er allerede blevet udtalt af den ærede Ordfører og gjentaget af flere, at det egentlige praktiske Udbytte ved, at Magten til at overføre allerede idømte Forbrydere til Cellefængsel gaves i Administrationens Haand, ikke vil være af stor Betydning. Af de statistiske Oplysninger, som ere os meddeelte, vil man see, at det hele Antal af de nu i Forbedringshuset hensiddende Qvindefanger er 178, men af dette Antal kan der formæntligen kun blive Tale om 109, fordi Recidivisterne, de Tilbagefaldne, jo i Regelen ikke kunne idømmes Enkeltcellestraf. Fra disse 109 maae der atter regnes 30, som ere over 40 Aar, og som altsaa under ingen Omstændigheder kunne overgaae til Cellefængslerne; der vil altsaa i dette Tilfælde, idetmindste regnet fra 31te Marts d. A., da Finantsaaret sluttedes, som er den Tid, da disse Oplysninger bleve opgivne, kun være et Antal af 79, hvorom der kunde være Tale. Men da Qvindefængslet, som det vil sees af Motiverne til det følgende Lovudkast, først skal være fuldført i Finantsaaret 1863—64, altsaa, mener jeg, først skal staae færdigt den 31te Marts 1864, vil det jo kun blive et ringe Antal, der vil kunne overgaae til det. Det kunde vistnok synes, at disse Bemærkninger ikke skulde komme fra Mogen af dem, der ere imod den Foranstaltning: at lægge Magten i Administrationens Haand; men jeg har ikke troet, at denne Kjendsgjerning skulde skjules, saameget mere, som den allerede er bleven anført og altsaa ikke kan skjules. Hvor mange der af disse 79 ville conserveres, fra Lovens emanerer til 1864, skal jeg ikke kunne sige, men, at Antallet ikke vil være stort, synes indlysende. Det er saaledes ikke den store praktiske Virkning af For-

anstaltningen, hvorom der her er Tale; men det, jeg har imod, er meest Principet, det er, at en Forbryder skal dømmes efter en Lov og straffes efter en anden.

Formanden: Der er begjært Afslutning af Forhandlingerne. Forinden jeg imidlertid sætter Spørgsmaalet under Afstemning, skal jeg meddeele, at følgende fire Medlemmer endnu have ønsket Ordet, nemlig: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), Rigsdagsmanden for Færøerne (Müller) og Rigsdagsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage). (A. Hage: Jeg frasalder Ordet!). Afslutningen er begjært af følgende 15 Medlemmer: A. E. Krogh, C. S. Rahser, H. Rahser, Beck, Bonne, J. H. Jespersen, Krebs, Hasselbalch, Neergaard, Rybhe, N. Andersen, Antjær, Brun, Bille og Dressing.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges Afslutningen med 49 St. mod 29.

Formanden: Forinden vi gaae til Afstemning, skal jeg meddele, at Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 5te Valgkreds (C. Rimestad) har erklæret, at han tager det af ham stillede Endringsforslag til en ny § 3 tilbage. Hvis Ingen optager det (Ophold), er det saaledes bortfaldet.

Man gik derpaa til Afstemning, hvorved:

- 1) Underendringsforslag af Udvalgets Mindretal (Klein) til Udvalgets Forslag under 1:

Istedetfor „der henses til Forbedringshuusarbejde“ sættes: „der for Forbrydelser, begaaede efter nærværende Lovs Kundgjørelse, hendsømmes til Forbedringshuusarbejde“. forkastedes med 52 Stemmer mod 27.

- 2) Forslag af hele Udvalget til § 1:

Begyndelsen af Paragraphen affattes saaledes, at Ordene: „De Forbrydere . . . udstaae Straffen“ udgaae, og istedetfor sættes:

„For et Tidsrum af 5 Aar skal Justitsministeriet være bemyndiget til at bestemme,